

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Brandýs nad Labem-Stará Boleslav**
sídlem Masarykovo náměstí 1/6, 250 01 Brandýs nad Labem-Stará Boleslav
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Krutákem
společníkem Kruták & Partners, advokátní kancelář s. r. o.
sídlem Revoluční 724/7, Staré Město, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 8. 2018, č. j. ÚOHS-R0089/2018/VZ-23580/2018/323/JKt

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 8. 2018, č. j. ÚOHS-R0089/2018/VZ-23580/2018/323/JKt, se **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám Mgr. Tomáše Krutáka, advokáta a společníka Kruták & Partners, advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Revoluční 724/7, Staré Město, 110 00 Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenu Krajskému soudu v Brně dne 9. 10. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 8. 2018, č. j. ÚOHS-R0089/2018/VZ-23580/2018/323/JKt (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým předseda žalovaného potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 5. 2018, č. j. ÚOHS-S0103/2018/VZ-13157/2018/544/MDb (dále též „rozhodnutí prvního stupně“), a podaný rozklad žalobce zamítl.
2. Rozhodnutím prvního stupně bylo ve výroku I. konstatováno, že se žalobce dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“), tím, že jakožto zadavatel nesplnil povinnost stanovenou mu v § 252 odst. 1 téhož zákona, když žalovanému v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0328/2017VZ ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu na zahájení předmětného správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve veřejné zakázce „Dodávka tří zařízení pro obousměrné úsekové měření rychlosti vozidel“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 16. 6. 2017 (dále též „veřejná zakázka“), vyjma dokumentu „zadávací dokumentace ze dne 16. 6. 2017 – část 4 – Návrh kupní smlouvy“, nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na jmenovanou veřejnou zakázku.
3. Ve výroku II. rozhodnutí prvního stupně žalovaný uložil žalobci za spáchání přestupku specifikovaného ve výroku I. daného rozhodnutí podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek pokutu ve výši 35.000 Kč. Výrokem III. pak žalovaný uložil žalobci uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce nejprve obecně vyslovil své přesvědčení, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, a to zejména z důvodu nesprávného právního posouzení a nedostatečného odůvodnění.
5. Žalovaný založil rozhodnutí prvního stupně mimo jiné na tom, dokumentem tvořící součást dokumentace o zadávacím řízení se rozumí vždy jen jeho originál, tj. záznam, ve kterém byl původně vyhotoven (ať už v listinné nebo elektronické podobě). Žalovaný přitom neuvedl, na základě čeho toto dovozuje. Zákon o zadávání veřejných zakázek nikde neuvádí, zda je zadavatel povinen zaslat žalovanému originál zadávací dokumentace, uvádí pouze, jakým způsobem má být dokumentace zaslána. Zadavatel je pouze povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení takovým způsobem, aby žalovaný, případně jiný orgán, mohl *ex post* ověřit, zda bylo zadávací řízení vedeno v souladu s právními předpisy. Pokud tedy zadavatel předloží například kopii zadávací dokumentace, žalovaný je schopen posoudit, zda je zadávací dokumentace upravena v souladu se zákonem. Jiná situace je v případě, kdy zákon explicitně vyžaduje doložení originálu či ověřené kopie listin. Za takové situace by žalobce souhlasil s tím, že z prostých kopií by žalovaný nebyl schopen z dokumentace o zadávacím řízení posoudit, zda zadavatel postupoval v souladu se zákonem.
6. Žalobce dále nesouhlasil s argumentací žalovaného ve vztahu k § 22 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), neboť v zákoně o zadávání veřejných zakázek není nikde zmíněno, že má zadavatel povinnost zaslat žalovanému dokumenty v listinné podobě. Žalobci tak povinnost dle § 22 odst. 3 zákona o elektronických úkonech nikdy nenastane.

7. Žalobce dále namítal, že dokumenty, které považoval žalovaný za nezaslané v požadované podobě, nemusí být dle právní úpravy elektronicky podepsány. V současnosti účinná vyhláška č. 168/2016 Sb., o uveřejňování formulářů pro účely zákona o zadávání veřejných zakázek a náležitostech profilu zadavatele (dále jen „vyhláška č. 168/2016 Sb.“) požadavek elektronického podpisu zadávací dokumentace neobsahuje.
8. Dle názoru žalobce je rozhodnutí prvního stupně také vnitřně rozporné. Nelze zaměňovat skutečnost, že dokumentace byla zaslána v kopii s tím, že dokumentace nebyla zaslána vůbec. Ustanovení § 263 odst. 4 spolu s § 268 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek nejsou sankcí za to, že dokumentace k zadávacímu řízení byla doručena v nesprávné podobě, ale že nebyla doručena žalovanému (alespoň částečně) vůbec, tj. řeší důsledky nespolupráce a neadekvátní součinnosti zadavatele s žalovaným, kdy je přezkum zadávacího řízení zásadním způsobem ztížen. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu sankcionovat i doručení v jiné než řádné formě, stanovil by toto výslovně. Jelikož se však právní úprava zmiňuje pouze o faktickém doručení nikoliv o řádnosti doručení, nelze za toto pochybení uložit sankci dle § 268 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek.
9. Smyslem a účelem § 263 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek je poskytnout žalovanému dokumentaci o zadávacím řízení, která je nezbytná pro zhodnocení řádného a objektivního postupu zadavatele. Žalobce toto také učinil, když zaslal žalovanému dokumentaci v elektronické podobě prostřednictvím datové zprávy, a zároveň v listinné podobě poštou. Názoru žalobce, že se v daném případě jedná o přepjatý formalismus, nahrává i skutečnost, že sporné dokumenty jsou kompletně zveřejněny na profilu zadavatele (<https://uverejnovani.cz/offers/details/1647>), který v případě zjednodušeného podlimitního řízení tvoří prakticky jediný komunikační kanál mezi zadavatelem a potenciálními dodavateli. Žalovaný se měl přitom s námitkou přepjatého formalismu vypořádat nedostatečně.
10. Následně žalobce odmítl argumentaci žalovaného založenou na používání slov „kopie“ v zákonu o zadávání veřejných zakázek. Zákon totiž uvádí na různých místech také pojem „originál“. Předseda žalovaného se v tomto bodě rozhodně nevypořádal s argumentací žalobce uvedenou v rozkladu, v čemž žalobce spatřoval nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Taktéž odmítl i další argumentaci žalovaného spočívající v tom, že pouze originály dokumentace je možné zajistit řádný přezkum zadávacího řízení, jinými slovy správné řízení by nemohlo dospět k rozhodnutí bez originálů dokumentů. Běžně jiná řízení (např. u soudu) probíhají až na výjimky na základě kopií dokumentů, ze kterých lze skutkovou podstatu sporu zjišťovat stejně efektivně a rychle jako z jejich originálů.
11. Naposledy žalobce zdůraznil své přesvědčení, že se v případě požadavků žalovaného a jeho předsedy jedná o přepjatý formalismus (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. I. ÚS 563/11), kdy z důvodu několika dokumentů zaslanych bez platného elektronického podpisu (a to i za situace, že dle současné legislativy tyto dokumenty nemusí být elektronicky podepsány), došel žalovaný k závěru, že mu bylo ze strany žalobce zmařeno řádné přezkoumat zadávací řízení. Jelikož se předseda žalovaného dostatečně nevypořádal s tím, z jakých důvodů odmítl související argumenty žalobce, zatížil napadeného rozhodnutí také vadou nepřezkoumatelnosti.

III. Vyjádření předsedy žalovaného

12. Předseda žalovaného v rámci svého vyjádření ze dne 12. 12. 2018, které bylo krajskému soudu doručeno dne 14. 12. 2018, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám konstatoval následující.
13. Ve vztahu k námitce povinnosti předložit originály listin dokumentace o zadávacím řízení uvedl, že znění § 216 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek nevylučuje ani nezpochybnuje jeho výklad, dle kterého je nutné vždy uchovat a posléze žalovanému předložit původní dokumenty

vytvořené či přijaté v zadávacím řízení, ať už se jedná o v souladu se zákonem přijaté originály, ověřené kopie, či prosté kopie. Dané ustanovení se totiž vztahuje k povinnosti (kterou současně zpřísnuje) uchovat dokumenty pořízené v průběhu zadávacího řízení jakožto součást dokumentace o zadávacím řízení, které vylučuje, aby se součástí dokumentace staly prosté kopie těchto dokumentů, a specifikují tedy, v jaké formě se tyto dokumenty mohou stát součástí dokumentace o zadávacím řízení. Vždy je tedy nutné, aby zadavatel uchoval a v rámci přezkumného řízení předložil dokumenty tvořící dokumentaci o zadávacím řízení v takové formě, v jaké byla pořízena (tedy vytvořena zadavatelem či jím přijata). Pokud by nebyla uložena povinnost doručit zadávací dokumentaci prostřednictvím původních dokumentů, které zadavatel pořídil či obdržel a tyto se staly součástí dokumentace o zadávacím řízení, byl by zcela znemožněn přezkum části zákonných náležitostí těchto dokumentů. Žalovaný by např. nemohl nikterak zjistit, zda byla splněna povinnost stanovená v ustanovení § 211 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek.

14. Předseda žalovaného za účelem odstranění pochybnosti v minulosti vydal a trvale zveřejnil na svých webových stránkách za účelem poučení zadavatelů stanovisko, v rámci kterého upozornil zadavatele na nutnost předkládání dokumentace o zadávacím řízení v originálu či podobě postavené originálu na roveň. Zároveň pak v případě zjištění pochybení při zaslání dokumentace vinou nezaslání originálů na tuto skutečnost žalovaný obratem upozorňuje a umožňuje zadavatelům včasnou nápravu. V tomto případě však ani po vydání usnesení, kterým byl žalobce vyzván k dodatečnému zaslání originálů částí dokumentace o zadávacím řízení, nebyla tato povinnost splněna.
15. K námitce nepotřebnosti elektronického podpisu na zadávací dokumentaci předseda žalovaného uvedl, že deklarování absence kvalifikovaného certifikátu, který je nedílnou součástí platného uznávaného elektronického podpisu, sloužilo v napadeném rozhodnutí pouze pro doložení toho, jak žalovaný dospěl k závěru, že doručené dokumenty nejsou původními dokumenty, které byly pořízeny v zadávacím řízení ve formě originálu.
16. Žalovaný dále trval na tom, že je třeba odmítnout žalobcovu přirovnání povinnosti doložit dokumentaci o zadávacím řízení s povinností unést důkazní břemeno libovolnými prostředky v jakémkoli jiném řízení, kde je možno obsah listin dokazovat vícero způsoby, tedy i prostými kopiemi. Zadávací řízení je vysoce formalizovaným postupem s přísnými podmínkami, přičemž přísnost těchto podmínek se projevuje v celém zákoně od formálních požadavků na jednotlivé kroky zadavatele, objektivní odpovědností zadavatele za přestupky a v neposlední řadě také přísnými sankcemi.
17. Nesouhlasil s názorem žalobce ohledně nesprávnosti ztotožnění nedoručení dokumentace s nezasláním originálů. Nezaslání dokumentů o zadávacím řízení v zákonem předvídané formě je nutno vyhodnotit jakožto nesplnění zákonné povinnosti a v takovém případě je na místě užít v souladu se zákonem opatření předvídané zákonem v § 263 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek. Skutečnost, že tyto části zadávací dokumentace byly dle žalobce kompletně zveřejněny na profilu zadavatele, nikterak nesnižuje závažnost jeho pochybení. Žalovaný nemohl postupovat jinak, neboť zákon o zadávání veřejných zakázek neposkytuje v této otázce prostor pro diskreci ani alternativní postup.
18. Za nedůvodnou dále považoval žalobcovu námitku, dle které je rozhodnutí prvního stupně vnitřně rozporné. V celém textu odůvodnění rozhodnutí lze rozlišit, kde žalovaný uvádí, že mu byly žalobcem zaslány části dokumentace o zadávacím řízení, tj. hovoří o jejich pouhém dojití žalovanému jakožto adresátovi. Na druhou stranu pak lze jasně rozpoznat, kde žalovaný hovoří o nesplnění povinnosti doručení dokumentace o zadávacím řízení způsobem stanoveným v § 252 zákona o zadávání veřejných zakázek, a to vlivem zaslání dokumentů v chybné formě.
19. Na závěr podotkl, že se ve své činnosti nezřídka setkává s případy, kdy jádrem sporu je skutečnost, zda předložený dokument odpovídá dokumentu, který byl pořízen v rámci

zadávacího řízení, a strany nezřídka namítají manipulaci s dokumenty. Právě z tohoto důvodu je nezbytné, aby žalovaný pracoval s dokumenty, které byly skutečně vytvořeny v průběhu zadávacího řízení, a které tedy odpovídají dokumentům, které se staly součástí dokumentace zadávacího řízení. Striktně odmítl námitku přepjatého formalismu.

IV. Replika

20. Žalobce v replice ze dne 22. 2. 2019, která byla zdejšímu soudu doručena téhož dne, měl za to, že nelze povinnost spojenou se sankcí zrušení zadávacího řízení vyvodit pouze z výkladu správního orgánu. Taková povinnost by měla explicitně vyplývat ze zákona. Žalovaný se nijak nevypořádal se základní ústavní zásadou, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.
21. V případě, kdy zákon explicitně vyžaduje doložení originálu či ověřené kopie dokladů o kvalifikaci, žalobce souhlasil s tvrzením předsedy žalovaného, že z prostých kopií by žalovaný nebyl schopen posoudit, zda zadavatel postupoval v souladu se zákonem. Toto ovšem není předmětem nyní posuzované věci. Stejně tak v daném případě nebyla předmětem sporu manipulace s vytýkanými dokumenty, neboť všechny byly zveřejněny na profilu zadavatele, což si ovšem mohl žalovaný jednoduše ověřit. To, že se v praxi nezřídka něco stává, nelze automaticky vztahovat na všechny případy. Žalovaný by ve své správní činnosti měl posuzovat konkrétní případy podle konkrétních skutečností a předložených důkazů, což se ovšem v daném případě nestalo.
22. Žalobce na závěr rozporoval srozumitelnost výzvy žalovaného zaslánou žalobci dle § 263 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobce měl za to, že se žalovaný dožaduje zaslání konverze předmětných dokumentů, nikoliv těchto v jejich originální podobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že je žaloba důvodná.
24. Ze spisu vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti.
25. Zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů žalobce jakožto zadavatele oznámil žalovaný jeho účastníkům přípisem ze dne 16. 8. 2017. Tímto přípisem byl žalobce rovněž poučen o povinnosti stanovené v § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, tj. povinnosti doručit žalovanému své vyjádření k obdrženému návrhu a dokumentaci o zadávacím řízení do 10 dnů od doručení přípisu. V přípisu byla také obsažena informace o tom, jakým způsobem má být dokumentace o zadávacím řízení žalovanému zaslána.
26. Dne 24. 8. 2017 bylo žalovanému pomocí datové schránky doručeno několik podání žalobce, přičemž jedno z nich v jednom datovém souboru ve formátu .pdf obsahovalo mimo dalších částí dokumentace o zadávacím řízení i sporné části zadávací dokumentace. Konkrétně se jednalo o (i) část 1 zadávací dokumentace – výzva k podání nabídek, (ii) část 2 zadávací dokumentace – podrobné podmínky zadávací dokumentace, (iii) část 3 zadávací dokumentace – technické podmínky zadávací dokumentace, (iv) vysvětlení zadávací dokumentace č. 1 ze dne 29. 6. 2017, a (v) vysvětlení zadávací dokumentace č. 2 ze dne 29. 6. 2017.
27. Dne 30. 8. 2017 vydal žalovaný usnesení č. j. ÚOHS-S0328/2017/VZ-25083/2017/544/IKo (dále též „usnesení o určení dodatečné lhůty“), kterým žalobci určil dodatečnou lhůtu pěti dnů k zaslání dokumentace o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Předmětné

usnesení obsahuje v bodě 5. obecné informace o povinnosti předkládat žalovanému dokumentaci o zadávacím řízení v originále, tj. dokumentu v té podobě, ve které byl původně vyhotoven. V bodě 6. usnesení o určení dodatečné lhůty je obecně pojednáno o možnosti provedení konverze podle zákona o elektronických úkonech. Až v bodech 8. a zejména 9. daného usnesení se žalovaný vyjadřuje k dokumentaci o zadávacím řízení a formě, v jaké ji zástupce žalobce správnímu orgánu zaslal. K tomuto uvedl: „Dne 24. 8. 2017 Úřad obdržel datovou schránkou část dokumentace o zadávacím řízení, u níž však nebyla řádně provedena konverze podle § 22 a 23 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Takto obdržené dokumenty nelze s ohledem na výše uvedené považovat za originály a Úřad k jejich doručení nepřiblížil.“

28. Dne 1. 9. 2017 byla žalovanému doručena pomocí poskytovatele poštovních služeb část dokumentace o zadávacím řízení v listinné podobě (viz poř. č. 19 správního spisu), a to mimo jiné i části zadávací dokumentace blíže popsané v bodě 26 odůvodnění tohoto rozsudku.
29. Žalovaný v návaznosti na výše uvedené vydal dne 3. 10. 2017 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0328/2017/VZ-28593/2017/544/IKo, kterým (i) stanovil, že žalobce v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele před uzavřením smlouvy nedoručil žalovanému dokumentaci o zadávacím řízení na posuzovanou veřejnou zakázku podle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, (ii) uložil žalobci opatření k nápravě výše uvedeného nezákonného postupu dle § 263 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách spočívající ve zrušení zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku, (iii) uložil žalobci postupem dle § 263 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek zakáz uzavřít smlouvu na posuzovanou veřejnou zakázku, a to až do pravomocného skončení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeného pod sp. zn. S0328/2017/VZ, a (iv) uložil žalobci uhradit náklady řízení ve výši 30.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17. 10. 2017 rozklad, který předseda žalovaného následně svým rozhodnutím ze dne 26. 1. 2018, č. j. ÚOHS-R0181/2017/VZ-02711/2018/ 323/JKt, zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že proti tomuto rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobce žalobu, o které vede zdejší soud řízení pod sp. zn. 31 A 24/2018.
30. Dne 16. 3. 2018 pak žalovaný vydal pod č. j. ÚOHS-S0103/2018/VZ-08203 příkaz, kterým stanovil, že se žalobce dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek, tím, že jakožto zadavatel nesplnil povinnost stanovenou mu v § 252 odst. 1 téhož zákona, když žalovanému v rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu na zahájení předmětného správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele v posuzované veřejné zakázce, vyjma dokumentu „zadávací dokumentace ze dne 16. 6. 2017 – část 4 – Návrh kupní smlouvy“ nezaslal kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na jmenovanou veřejnou zakázku, a uložil mu za popsany přestupek pokutu ve výši 35.000 Kč.
31. Proti příkazu podal žalobce dne 26. 3. 2018 odpor. V návaznosti na podaný odpor vydal žalovaný dne 2. 5. 2018 přezkoumávané rozhodnutí prvního stupně, ve kterém rozhodl totožně, jako v případě příkazu vydaného dne 16. 3. 2018. Proti tomuto podal žalobce dne 16. 5. 2018 rozklad, v rámci kterého uplatnil téměř totožné námitky jako v nyní projednávané žalobě. Předseda žalovaného následně napadeným rozhodnutím podaný rozklad zamítl a rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Námítka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

32. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou žalobce spočívající v nedostatečném vypořádání jeho námitek v rozkladu. Dle ustálené judikatury správních soudů by se totiž jednalo o nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71), což představuje vadu závažnou tak, že se jí musí správní soud zabývat i tehdy, pokud by toto žalobce nenamítal (*ex officio*). Je-li totiž správní

rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

33. Z hlediska náležitostí rozhodnutí není povinností správních orgánů se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým dílčím argumentům, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze správním orgánem učiněných závěrů. K témuž, avšak vzhledem k náležitostem vypořádání žalobních námitek před správními soudy, se již vyjádřil jak Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130), tak Ústavní soud (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04). Zdejší soud přitom nevidí jediný důvod, proč by (při absenci zákonné úpravy) dané závěry nemohly být uplatněny také na řízení před správními orgány.
34. Předseda žalovaného se k námitkám rozkladu vyjádřil zejména v bodech 31-57 napadeného rozhodnutí, a to dle názoru zdejšího soudu v zásadě zevrubně. K námitce týkající se žalovaným předkládaného jazykového výkladu zákona o zadávání veřejných zakázek vzhledem výskytu slov „kopie“ a „originál“, se předseda vyjádřil nejprve obecně v bodě 34 napadeného rozhodnutí a následně konkrétně (sic stručně) v bodě 43 napadeného rozhodnutí. Na tomto místě konstatoval, že s žalobcem předloženým jazykovým výkladem § 216 a § 252 zákona o zadávání veřejných zakázek vzhledem k smyslu a účelu daného zákona nesouhlasí a námitku jejich nesprávné interpretace odmítl jako nedůvodnou. V bodě 49 napadeného rozhodnutí se předseda žalovaného také vyjádřil k tomu, proč neshledává postup žalovaného za přehnaně formalistický, a v bodech 54-57 napadeného rozhodnutí odůvodnil, proč je dle jeho názoru nesplnění doručovací povinnosti dokumentace o zadávacím řízení totožné s jejím doručením chybnou formou.
35. Ač tedy v předcházejícím odstavci tohoto rozsudku blíže popsané rozkladové námitky vypořádal předseda žalovaného stručně, není možné v daném případě uvažovat o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatku jeho odůvodnění. Ze znění odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku vyplývá postoj předsedy žalovaného k argumentaci žalobce obsažené v rozkladu. K dalším rozkladovým námitkám, které jsou navíc velmi úzce provázány s těmi dle názoru žalobce nevypořádanými řádně, se předseda žalovaného vyjádřil obsáhle a tak, že z nich lze z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí seznat jeho správní úvahy i k jiným námitkám.
36. Zdejší soud tak po posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí shledal, že předseda žalovaného vypořádal rozkladové námitky žalobce dostatečným způsobem. Související námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů tudíž krajský soud shledal nedůvodnou.

Námitka nezákonnosti požadavku předkládání originálů dokumentace o zadávacím řízení

37. Podstata nyní projednávané věci spočívá zejména v tom, zda je žalovaný oprávněn v rámci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele pro splnění povinnosti uvedené v § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek *a priori* vždy vyžadovat originály (nebo podobu jim postaveným na roveň) dokumentace o zadávacím řízení, tj. dokumenty v té podobě, ve které byly původně vyhotoveny (ať už v listinné či elektronické). Krajský soud k posuzované otázce nejprve přistoupil ke shrnutí relevantní právní úpravy a judikatury správních soudů.
38. Ustanovení § 6 odst. 1 a 2 zákona o zadávání veřejných zakázek stanovuje zadavateli při postupu dle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti a ve vztahu k dodavatelům povinnost dodržovat zásahu rovného zacházení a zákazu diskriminace. Podle odst. 3 téhož ustanovení nesmí zadavatel omezovat účast v zadávacím řízení určitým dodavatelům.

39. Podle § 249 zákona o zadávání veřejných zakázek se řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahajuje na písemný návrh stěžovatele nebo z moci úřední.
40. Dle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek je zadavatel povinen doručit žalovanému své vyjádření k obdržnému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením zašle žalovanému dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh. Podle odst. 2 daného ustanovení pak lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaného počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření zadavatele a dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh, popřípadě kopie smlouvy na veřejnou zakázku. Lhůta pro vydání rozhodnutí však nezačne běžet dříve, než dojde k doplnění obecných náležitostí návrhu, označení zadavatele v návrhu a uvedení v návrhu, čeho se navrhovatel domáhá.
41. Ustanovení § 252 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek ukládá zadavateli povinnost odeslat své vyjádření k obdržnému návrhu a další podání, zadávací dokumentaci vyjma netextové části zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh, žalovanému výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Návrh a další podání je navrhovatel povinen odeslat žalovanému výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Další účastníci řízení jsou povinni odeslat žalovanému svá podání výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznávaným elektronickým podpisem.
42. Pokud dle § 263 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek zadavatel v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele před uzavřením smlouvy žalovanému podle § 252 odst. 1 nebo § 254 odst. 5 téhož zákona nedoručí dokumentaci o zadávacím řízení ve stanovených lhůtách, a to ani v dodatečně pětidenní lhůtě stanovené žalovaným, žalovaný uloží nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení nebo přezkoumávaného úkonu vymezeného v oznámení o zahájení řízení.
43. Dle § 216 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek je zadavatel povinen uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení, kterou tvoří všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení, popřípadě po jeho ukončení, vyžaduje tento zákon, včetně úplného znění originálů nabídek všech dodavatelů, a to po dobu 10 let ode dne ukončení zadávacího řízení nebo od změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku, nestanoví-li jiný právní předpis lhůtu delší.
44. Podle § 216 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek je zadavatel povinen pořizovat dokumentaci o zadávacím řízení takovým způsobem, aby byl schopen v případě potřeby doložit dokumentaci k aktuální fázi zadávacího řízení.
45. Nejvyšší správní soud se zabýval přípustností předkládání kopií listin v rámci procesu dokazování v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 3 Aps 1/2009-27, a to ve vztahu k dokazování prováděnému správními soudy. Odkázal na bohatou judikaturu civilních soudů, kterou shrnul tak, že „[...] důkaz provedený fotokopií listiny hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 132 a násl. o. s. ř. I když jsou tedy originály listin obecně jako důkazní prostředek zásadně vhodnější než jejich neověřené fotokopie, nelze postup, kdy se soud spokojí s prostými fotokopiemi listin, prohlásit za odporující zákonu; v této souvislosti lze pouze vážít průkaznost provedeného důkazu.“ Poté konstatoval, že obdobné principy platí i pro řízení před soudy ve věcech správního soudnictví. Na tento závěr navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 399/2018-34, kde uvedl: „Akceptují-li prosté kopie listin sloužících jako důkazní prostředky civilní i správní soudy, nevidí Nejvyšší správní soud (při absenci výslovné právní úpravy v zákoně) žádný důvod, proč by toto pravidlo nemělo platit rovněž pro řízení před správními orgány.“
46. Obdobný názor zastává Nejvyšší správní soud konstantně také ohledně kvality záznamu plné moci předkládané správním orgánům. Předložení pouhé prosté kopie plné moci není vadou

správného řízení, pokud jinak plná moc vykazuje veškeré potřebné náležitosti. Teprve vyvstane-li důvodná pochybnost, zda předložená kopie plné moci skutečně prokazuje oprávnění zmocněnce jednat za účastníka, je namístě, aby správní orgán vyzval tohoto účastníka k doložení jejího originálu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2015-26, nebo ze dne 19. 8. 2015, č. j. 3 As 139/2014-32, či ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 As 210/2014-46).

47. Krajský soud v nyní projednávané věci souhlasí s žalobcem, že důvody, pro které žalovaný i jeho předseda vyžadují předložení sporných částí zadávací dokumentace výhradně v originálu (příp. v konverzi), nemohou obstát. Nejprve je nutné uvést, že zákon o zadávání veřejných zakázek neobsahuje nikde požadavek, aby byla dokumentace o zadávacím řízení pro splnění povinnosti dle § 252 odst. 1 daného zákona předkládána v originále, a to ani ve spojení s odst. 2 téhož ustanovení či s § 216 stejného zákona, a to ani za pomoci jazykového či teleologického výkladu, jak se snaží předeštíř předseda žalovaného.
48. I pokud by bylo možné uvažovat o tom, že z § 216 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách vyplývá povinnost zadavatele uchovávat všechnu dokumentaci o zadávacím řízení v originále, rozhodně tuto povinnost nelze vyložit tak, že i v rámci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle § 249 a násl. zákona o zadávání veřejných zakázek, musí zadavatel předkládat pouze originály dokumentů, tj. v té podobě, jaké jím byly vyhotoveny či mu byly dodány.
49. Způsob pořizování a uchování dokumentace není zákonem o zadávání veřejných zakázek nijak definován. Podle § 216 odst. 2 stejného zákona musí zadavatel při jejím pořizování a uchování pouze postupovat takovým způsobem, aby dokumentace o zadávacím řízení vždy odpovídala aktuální fázi zadávacího řízení a zadavatel jí byl schopen v případě potřeby kdykoliv předložit. Ani z tohoto ustanovení není možné dovodit nutnost paušálně předkládat dokumentaci o zadávacím řízení žalovanému v originálu (resp. konverzi). Obsah § 216 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek především zapovídá postup zadavatele, v rámci kterého by veškeré dokumenty tvořící dokumentaci o zadávacím řízení vyhotovil např. souhrnně až na závěr či po ukončení zadávacího řízení (srov. obdobně PODEŠVA, Vilém a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek: Zákon o registru smluv : komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016, komentář k § 216). Dané ustanovení tudíž nemíří k tomu, v jaké podobě má být dokumentace o zadávacím řízení žalovanému poskytnuta, nýbrž zakotvuje povinnost pořizovat a vést předmětnou dokumentaci průběžně tak, aby v každé fázi zadávacího řízení mohl žalovaný dokumenty přezkoumat. Předložení pouhých fotokopíí částí zadávací dokumentace v zásadě totiž nijak nebrání v jejich řádném přezkumu.
50. V rámci správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele žalovaný jakožto orgán dozoru nad dodržováním zákona o zadávání veřejných zakázek přezkoumává zákonnost úkonů zadavatele s cílem zajistit zachování základních zásad podle § 6 daného zákona. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že zadavatel nedodržel pravidla pro zadání veřejné zakázky a tento postup by mohl mít vliv na výběr nejhodnější nabídky, přijme opatření k nápravě (obdobně viz DVORÁK, David a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek: komentář*. Praha: C.H. Beck, 2017, s. 1183).
51. Jak již uvedl žalobce v žalobě, zákonná úprava nestanovuje povinnost jakkoliv podepsat zadávací dokumentaci zveřejňovanou na profilu zadavatele. Tudíž se v zásadě nejedná o skutečnost, kterou by měl žalovaný v rámci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele přezkoumávat. Dále ani žalovaný ani jeho předseda po celou dobu konání správního řízení a ani ve vyjádření k žalobě neuvedli, proč se v nyní posuzovaném případě dožadují doručení originálů. Jinými slovy ani jednou konkrétně nezmnili skutečnost či pravidlo, které nemohou na základě prostých kopií zadávací dokumentace přezkoumat (tj. například naplnění zásad uvedených v § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek či jiných pravidel a povinností stanovených právní úpravou).
52. Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je v základu správním řízením, které se nijak významně neliší od ostatních správních řízení. Zdejší soud má tudíž za to, že by při předkládání

dokumentace o zadávacím řízení pro účely řízení o přezkoumání úkolů zadavatele měl žalovaný postupovat obdobně jako v případě hodnocení důkazů v každém jiném správním řízení, způsobem nastíněným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ve věci sp. zn. 7 Azs 399/2018: „Správní orgán je při předložení zákonem požadovaného důkazního prostředku povinen hodnotit jej jako každý jiný důkaz předložený ve správním řízení, tedy v prvé řadě z hlediska jeho pravosti a správnosti. Co do správnosti (pravdivosti) obsahu listiny nemůže být činěn rozdíl mezi originálem a kopií listiny a správní orgán je hodnotí zcela identickým postupem. Rozdíl oproti originálu spočívá zejména v posouzení pravosti kopie, tedy v uvěření tomu, zda listinu skutečně vydal ten, o němž je to v listině tvrzeno. Jinak řečeno, předloží-li žadatel zákonem požadovaný listinný důkaz, musí správní orgán dostatečně jasným a srozumitelným způsobem zdůvodnit, proč takový důkaz nepovažuje za průkazný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2009, č. j. 8 Afs 63/2008-75).

53. *Pokud tedy stěžovatelka považovala kopie příslušných listin za neprůkazné, bylo namístě vyžvat žalobce k doložení jejich originálu, tedy ke kvalitativně vyššímu prokázání tvrzených skutečností. S ohledem na zákaz libovůle je přitom žádoucí uvést v odůvodnění výzvy důvody, proč se stěžovatelka nespokojila s prokázáním tvrzených skutečností předložením prostých kopií příslušných listin. Odmítla-li se ovšem stěžovatelka zcela zabývat předloženými doklady z důvodu jejich předložení v prosté kopii, aniž by žalobce důvodně vyžvala k předložení originálu, zatížila řízení podstatnou vadou.“*
54. Co se týče jazykového výkladu předestřené předsedou žalovaného, krajský soud se plně ztotožňuje s argumentací žalobce. Předseda žalovaného nejprve uvedl, že pokud zákon hovoří v kterémkoli svém ustanovení o dokumentech, myslí tím originály nebo formu těmto postavenou na roveň (např. konvertované dokumenty postupem dle zákona o elektronických úkonech). Tento výklad lze dle jeho názoru podpořit argumentem *a contrario*, jelikož všude tam, kde jsou přípustné kopie, jsou výslovně uvedeny. Zákon však na několika místech uvádí také pojem originál (viz např. § 41 odst. 4 písm. b), § 86 odst. 3, či § 216 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek), v důsledku čehož jazyková konstrukce vytvořená předsedou žalovaného nemůže fungovat.
55. Ve vztahu k tomuto odkázal předseda žalovaného na znění § 252 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, které stanovuje, že „[l]hůta pro vydání rozhodnutí Úřadu počíná běžet od okamžiku doručení vyjádření zadavatele a dokumentace o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh, popřípadě kopie smlouvy na veřejnou zakázku“. Pokud zde zákon hovoří o možnosti doručení kopie u smlouvy na veřejnou zakázku, je z tohoto dle názoru předsedy žalovaného možné vyvodit, že doručení prostých kopií dokumentace o zadávacím řízení zákon výslovně nepřipouští a je povinností zadavatele dodat ji v originálu.
56. K tomuto výkladu zdejší soud uvádí, že právní úprava zadávání veřejných zakázek a zejména pak správních řízení ve vztahu k veřejným zakázkám je součástí veřejného práva. V takovém případě dochází k uplatnění zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, tj. veřejnou moc lze uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Tedy pokud zákon něco výslovně nepřipouští, není možné z toho dovozovat přísnější požadavek, ale naopak ten nejmírněji možný pro splnění účelu a smyslu zákona, přičemž k účelu a smyslu předkládání dokumentace o zadávacím řízení v rámci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele se zdejší soud vyjádřil výše v bodech 50 a 51 odůvodnění tohoto rozsudku.
57. Znak vysoké formalizovanosti se vztahuje pouze na zadávací řízení. Dle názoru krajského soudu na tento charakter není možné paušálně odkazovat v souvislosti s povinností předložit žalovanému postupem dle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek dokumentaci o zadávacím řízení. Není za těžko si představit situaci, kdy i z prostých kopií dokumentů, které jsou součástí dokumentace o zadávacím řízení, je možné usoudit, zda zadávací řízení proběhlo v souladu se zásadami uvedenými v § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek a dalších stanovených pravidel, tj. dokumentaci o zadávacím řízení řádně a objektivně přezkoumat.

58. Krajský soud nezpochybnuje tu skutečnost, že v určitých případech je nutné trvat na doručení originálů dokumentů pro posouzení splnění zákonné povinnosti (srov. např. povinnosti uvedené v § 211 odst. 5 zákona o zadávání veřejných zakázek), případně pokud bude předmětem sporu mezi zadavatelem a uchazečem manipulace s dokumenty. Avšak za takové situace má žalovaný jakožto každý jiný správní orgán v případě prvotního obdržení kopie takového dokumentu o tomto zadavatele informovat a vyzvat jej k doložení požadovaných originálů (či podob jim postavených na roveň), a tento svůj požadavek řádně a konkrétně odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Azs 399/2018), nikoliv pouze paušálně odkázat na obecnou (a dle názoru zdejší soudu neexistující) povinnost předkládat dokumentaci o zadávacím řízení vždy v podobě originálů, či v podobě výstupů autorizované konverze, tak jak se tomu stalo v nyní posuzovaném případě. Jelikož však žalobce uplatnil námitku nekonkrétnosti usnesení o určení dodatečné lhůty a v něm obsažené výzvy až v rámci repliky, tj. po uplynutí lhůty k vymezení žalobních bodů (viz § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), blíže se touto námitkou soud pro její opožděnost zabývat nebude.
59. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 31 Af 78/2016-70, na který odkazoval žalovaný, je přitom vzhledem k uvedenému v předcházejícím odstavci na nyní projednávanou věc nepřiléhavý. V daném případě uchoval zadavatel namísto zákonem požadovaných dokumentů pouze zápis o shodě daných dokumentů s jinými, čímž se dopustil správního deliktu, neboť v rozporu s ustanoveními zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, nechoval části dokumentací o veřejných zakázkách (nyní dokumentace o zadávacím řízení). Toto se však nijak nevztahuje k povinnosti předložit žalovanému dokumentaci řízení v rámci řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, a to navíc dokumentů, u nichž účinná právní úprava k žádné fázi zadávacího řízení nestanovuje žádný požadavek na kvalitu záznamu.
60. Předseda žalovaného k podpoření argumentace ohledně oprávněnosti požadavku na předložení dokumentace o zadávacím řízení pro účely řízení o přezkoumání úkonů zadavatele ve všech případech v originálech (či záznamům jím postaveným na roveň) uvedl, že by při nutnosti případného zjištění možné neúplnosti kopií dokumentace o zadávacím řízení (způsobené např. neodborným skenováním) a následné potřeby zajištění těchto dokumentů docházelo k porušení zásad procesní ekonomie, a také efektivity, rychlosti a účelnosti správního řízení.
61. Jak již výše soud několikrát uvedl, na řízení o přezkumu úkonů zadavatele je nutné nahlížet především jako na každé správní řízení. V rámci tohoto není dle názoru soudu legitimního důvodu postupovat odlišně, než jak tomu je při hodnocení důkazů v ostatních správních řízeních (blíže viz body 52 a 53 odůvodnění tohoto rozsudku). I v těchto ostatních případech, pokud má správní orgán důvodný požadavek na předložení originálu dokumentu jakožto důkazního prostředku, dochází zasíláním výzev k jeho doložení a ukládání dodatečné lhůty k tomu k prodlužování řízení, na které však není nahlíženo jako na porušení zásady procesní ekonomie. Ostatně samotný zákon o zadávání veřejných zakázek v § 263 odst. 4 počítá s možností určení dodatečné lhůty zadavateli pro účely doručení dokumentace o zadávacím řízení žalovanému, i pokud mu např. zadavatel nejprve zaslal dokumentaci nekompletní.
62. V nyní projednávaném případě se zdá argumentace žalovaného ještě absurdnější, když sporné dokumenty byly (a ke dni vydání tohoto rozsudku stále jsou) v jejich původním vyhotovení zveřejněny na profilu zadavatele. Je sice možné souhlasit s žalovaným v tom, že je jeho úkolem primárně přezkoumávat dokumentaci o zadávacím řízení doručenu mu přímo zadavatelem postupem dle § 252 zákona o zadávání veřejných zakázek. V nyní posuzovaném případě však mohl žalovaný, v případě důvodných pochybností, velice snadno posoudit autenticitu a soulad obsahu mu předložených prostých kopií s originály uveřejněnými na profilu zadavatele.
63. Na základě výše uvedeného v bodech 37-62 odůvodnění tohoto rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že paušální požadavek žalovaného na předkládání dokumentů pro splnění povinnosti zadavatele uvedené v § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek vždy v originále (nebo

podoby mu postavené na roveň) je nezákonný. Související žalobní námitku tak zdejší soud vyhodnotil jako důvodnou, na základě čehož přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť dle názoru krajského soudu na základě skutkových zjištění žalovaného a jeho předsedy není možné konstatovat, že se žalobce dopustil přestupku dle § 268 odst. 1 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek tím, že porušil povinnost mu stanovenou v § 252 odst. 1 téhož zákona.

Ostatní námitky

64. Dále se krajský soud vzhledem k závěru o důvodnosti primární námitky již jen stručně zabýval dalšími žalobními námitkami.
65. V souvislosti s námitkou vnitřní rozpornosti rozhodnutí prvního stupně se zdejší soud plně ztotožnil s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě. V celém textu odůvodnění rozhodnutí prvního stupně je možné rozlišit, kde žalovaný uvádí, že mu byly žalobcem zaslány části dokumentace o zadávacím řízení (tedy konstatuje jejich dodání žalovanému jakožto adresátovi), a kde žalovaný hovoří o nesplnění povinnosti doručení dokumentace o zadávacím řízení způsobem stanoveným v § 252 zákona o zadávání veřejných zakázek, a to vlivem zaslání upravených dokumentů v chybné formě. Danou námitku tak zdejší soud shledal nedůvodnou.
66. Jako bezpředmětné vyhodnotil soud námitky spočívající v rozporování povinnosti doručit žalovanému dokumentaci o zadávacím řízení prostřednictvím výstupů autorizované konverze a nezohlednění skutečnosti, že právní úprava neukládá zadavateli mít zadávací dokumentaci podepsanou elektronickým podpisem.
67. Postup skrze konverzi dle § 22 odst. 3 zákona o elektronických úkonech byl žalovaným i jeho předsedou v napadených rozhodnutích popsán jako možnost v případě, že zadavatel postupuje dle § 252 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek a nemůže fyzické či elektronické originály listin předložit ve formě, v jaké byly pořízeny. Správní orgány tímto konstatováním nijak žalobci neurčovaly povinnost provést konverzi sporných dokumentů. Absenci povinnosti elektronicky podepsat zadávací dokumentaci pak žalovaný nikdy nerozporoval. Deklarování absence kvalifikovaného certifikátu, který je nedílnou součástí uznávaného elektronického podpisu, sloužilo v napadeném rozhodnutí pouze pro doložení toho, jak žalovaný a jeho předseda dospěli k závěru, že doručené dokumenty nejsou originálními dokumenty, které byly pořízeny v zadávacím řízení.
68. Naposledy žalobce namítal, že sankci uvedenou v § 268 odst. 3 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek nelze uložit za to, že dokumentace k zadávacímu řízení byla doručena v nesprávné podobě, ale že nebyla doručena (alespoň částečně) žalovanému vůbec. Vzhledem k tomu, že předpokladem této námitky byl závěr žalovaného o tom, v jaké podobě musí být pro splnění povinnosti dle § 252 zákona o zadávání veřejných zakázek žalovanému dokumentace o zadávacím řízení zasílána, který však zdejší soud výše vyhodnotil jako nesprávný, k hodnocení této námitky krajský soud nepřistoupil.

VI. Shrnutí a náklady řízení

69. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro nezákonnost. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu.
70. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady

řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis žaloby, sepis písemného podání ve věci samé – replika k vyjádření žalovaného) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je právní zástupce žalobce společníkem společnosti, která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2.142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu